

Úrnapja - 2013. június 2-a – C év

Egy hét-nyolcéves kislány piros orra tapadt oda az ékszerész kirakatának üvegéhez. Bámulta, bámulta a szebbnél szebb nyakláncokat, gyűrűket, karpereceket, majd egyszercsak felderült az arca, s már lépett is be az ékszerboltba. Az idősebb, szemüveges tulajdonos mosolyogva pillantott a meglehetősen szegényesen öltözött kislányra: „Mivel szolgálhatok neked?” – „Azt a gyönyörű kék köves nyakláncot szeretném!” – válaszolta a kislány. „Nono! – húzta fel a szemöldökét az ékszerész – aztán pénzed van-e rá?” A kislány csillogó, gyűrött papírdobozt húzott elő a zsebéből. Tartalmát kiöntötte a pultra. Egy nagy halom aprópénz, néhány kis címletű papírpénz és színes kavicsok voltak benne. „Ez mindenem. Évek óta gyűjtögetem. Ennyi elég lesz?” – kérdezte. „Tudja, a nővéremnek lesz a nyakék. Pont olyan csodálatos kék szeme van, mint ez szép kő. Ő még csak tizenhat éves, de ő gondoskodik rólam és még négy kistestvéremről. Anyánk két éve halt meg, apánkat sosem ismertük. A nővérünk mindent feladott, hogy elláthasson minket. Nem tanulhatott tovább, éjt nappallá téve dolgozik értünk. Amikor otthon van, akkor is szüntelenül mos, főz, takarít, és még esti mesét is ő mond nekünk. Az ékszerész szeme elködösödött. „Persze, elég lesz rá a pénzed!” – felelte. Majd szép díszdobozba csomagolta a nyakláncot, s óvatosan átadta a kislánynak. Néhány óra múlva egy sovány, törékeny, fáradt arcú kamaszlány lépett az ékszerboltba. Ahogy az ékszerészre nézett, kék szemének pillantásából a férfi rögtön sejtette, ki is lehet. A lány letette a dobozt és a benne lévő nyakláncot a pultra. „Itt vásárolták ezt a nyakéket?” – kérdezte. „Igen, innen való.” – felelte az ékszerész. „És mennyibe került?” – kérdezte aggódva a lány. „Az árak nálam bizalmasak. Csak a vevőre és rám tartoznak.” – válaszolta a férfi. „De az én kishúgomnak semmiképp nem lehetett annyi pénze, hogy ezt kifizesse. Inkább visszahoztam, nehogy akaratlanul megkárosítsuk.” Az ékszerész azonban szó nélkül újra becsomagolta a nyakláncot és átadta a lánynak: „Ne aggódjon, az ön kishúga kifizette. A legnagyobb árat adta érte: mindent odaadott, amije csak volt.”

Amikor Isten tesz valamit az emberért, azt sohasem nélkülünk teszi. Mindig bevon bennünket a saját boldogságunkat, kiteljesedésünket szolgáló tervébe. Ennek egyik legcsodálatosabb jele, misztériuma az Oltáriszentség. Jézus a kenyér és a bor színében adja nekünk az Ő Testét és Véréát, ahogyan a mai ünnepen különösen is megemlékezünk róla. A kenyér és a bor pedig két alapvetően emberi valóság. Részben azért, mert az ember alkotásai, részben pedig azért, mert szinte a történelem kezdetei óta az ember legalapvetőbb szükségeit, éhét és szomját enyhítő leggyakoribb, legismertebb táplálékokról van szó. Nem véletlenül emlékezünk meg a felajánlási imában minden szentmisében arról, hogy a kenyér és a bor a „a föld termése és az emberi munka gyümölcse”. Belőlünk, tőlünk való. Ugyanakkor amivé lesz, az már nem magyarázható az emberből. Az örök élet kenyere és lélek halhatatlanná tevő itala, Krisztus Teste és Vére lesz, ami már csakis Isten ereje, személyes cselekedete révén válik lehetségessé. Isten áldása, szeretete mérhetetlenül többé teszi, megsokszorozza az értéket annak, ami pusztán emberi. Ezt látjuk a mai evangéliumban, a kenyérszaporítás történetében is. Jézus, ha képes arra, hogy öt kenyérral és két hallal több ezer embert jóllakasson, vajon nem tudott volna a semmiből is ételt teremteni az éhező sokaságnak? Dehogynem! Azonban mégis igényli azt a keveset, amit övéi adni, felkínálni tudnak. Kéri az ember erőfeszítését, áldozatát, hogy azt áldhassa meg és növelhesse végtelen értékűvé. Ha az ember azt a keveset, amit adni, tenni tud, teljes szeretettel átadja, felajánlja Istennek, nem kell félnie a jövőtől. Isten gondoskodik gyermekeiről, de ezt nem nélkülünk akarja tenni. Akarja, hogy az Ő végtelen szeretetének kiáradásába bekapcsolódjon a mi szeretetünk is. Áldozatát gazdagítsa a mi áldozatunk is. Ezt a csodálatos titkot ünnepeljük Úr Napján, Jézus szentséges Testének és Vérének ünnepén.

Milyen sokszor úgy várják emberek Isten segítségét az életük problémáinak megoldásában, például anyagi gondjaik, vagy kapcsolati nehézségeik orvoslásában, hogy ők maguk semmit sem tesznek ezért! Még a hitre való eljutást vagy a hit megőrzését is sokan csak Istenre akarják rábízni anélkül, hogy ők maguk bármit is tennének a vallásosságuk megerősödése vagy megmaradása érdekében. Csodára, természetfölötti beavatkozása számítanak. Isten kész is segíteni rajtuk, de nem nélkülük akarja ezt tenni. Nem szabad semmittevésbe, mozdulatlan reménytelenségbe visszahúzódni! Mutassuk meg az Istenbe vetett hitünket azzal, hogy bármennyire kevésnek, elégtelennek tűnik is, mindig megteesszük, ami tőlünk telik. Ahogyan a tanítványok, akik odaadták Jézusnak az öt kenyeret és a két halat, holott ezek tolongtak körülöttük éhesen, s ők maguk is éhesek voltak. Vagy mint az a kislány, aki töretlenül bízott abban, hogy évek alatt összegyűjtögetett vagyonkája elég lesz a legszebb nyakláncra, amit életében látott. Higgyünk abban, hogy Isten megsokszorozza erőinket, megáldja a képességeinket, de soha ne feledjük el, hogy nem akar kihagyni bennünket saját boldogságunknak és embertársaink boldogságának munkálásából!